

РЕШЕНИЕ

№ 18

гр. София, 24.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на двадесет и четвърти юли през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: бриг. генерал РУМЕН ЛЮБ.
ПЕТКОВ

Членове: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА
полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ

при участието на секретаря ЕМИЛИЯ П. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20246000600031 по описа за 2024
година

с участието на прокурора полк. ИВО ПЕТКОВ,
образувано по въззивна жалба и допълнение (бележки) към нея от бивш
редник 3-ти клас Н. Б. М., от военно формирование – Г.И. – чрез
защитника му адв. Й. Д. от АК – П. срещу присъда № 7/30.10.2023 г. по нохд
№ 184/2022 г. по описа на Военен съд – Пловдив.

С обжалваната присъда подсъдимият редник 3-ти клас Н. Б. М., от
военно формирование – Г.И., сега уволнен, е признат за виновен в това, че
на 22.05.2022 г., към 00.50 часа, в село Т., община С., обл. П., по улица „...“,
посока запад-изток, в района на дом № 13, управлявал моторно превозно
средство – лек автомобил марка „Ф.“ модел „Г.“ с рег. №, с концентрация
на алкохол в кръвта си над 1.2 на хиляда, а именно 2.30 на хиляда, установено
по надлежния ред, с протокол за химическа експертиза № ... от 25.05.2022 г.
изготвен от сектор „Базова научно-техническа лаборатория“ на ОД на МВР –
гр. П., поради което и на основание чл. 343б, ал. 1 и чл. 54, ал. 1, вр.ал. 2 от НК
е осъден на наказание лишаване от свобода за срок от една година и два
месеца и глоба в размер на двеста лева.

На основание чл. 66, ал. 1 от НК, изпълнението на наложеното наказание
е отложено за срок от три години.

На основание чл. 343 г от НК, подсъдимият редник Н. Б. М. е лишен от

правото да управлява моторно превозно средство за срок от една година и пет месеца.

На основание чл. 59, ал. 4 от НК, на подсъдимия редник Н. Б. М., времето през което за същото деяние е бил лишен по административен ред с АУАН серия АД № от 22.05.2022 г. от възможността да управлява МПС е приспаднато, считано от 22.05.2022 г., до влизане на присъдата в законна сила.

Съдът се е произнесъл по направените разноси по делото.

В жалбата на подсъдимия от 06.11.2023 г. се сочи, че присъдата е постановена в нарушение на материалния закон при допуснати съществени процесуални нарушения и е явно несправедлива.

В представените бележки към жалбата от 10.04.2024 г. отново се изтъква, че присъдата е постановена при нарушение на материалния закон, тъй като обвинението не е доказано. По-конкретно защитата приема, че когато подсъдимият е спрял за проверка от органите на полицията, автомобилът не се е движел. Не се оспорва употребата на алкохол от подсъдимия. Сочат се свидетелски показания в тази насока. Изложени са аргументи срещу показанията на четиримата полицаи, на които основният съд е дал вяра. В жалбата се приема и че присъдата е постановена в нарушение на процесуалните правила, тъй като основният съд не е извършил пълен и обективен анализ на доказателствения материал и на противоречията в показанията на полицейските служители. Нямало яснота защо съдът не дава вяра на показанията на свидетелите М., П., П.а и П.. Направен е изводът, че присъдата е нищожна поради произнасяне от некомпетентен съд. Отделно се счита, че атакуваният съдебен акт е явно несправедлив, с оглед изложеното, и вместо подсъдимият да бъде оправдан, той е осъден.

В съдебно заседание защитникът на подсъдимия адв. Й. Д. от АК – П. поддържа жалбата и допълнението към нея. Иска тя да бъде уважена и неговият подзащитен да бъде оправдан по повдигнатото обвинение, а алтернативно присъдата да бъде отменена и делото да бъде върнато за ново разглеждане на прокуратурата. Не се оспорва пияното състояние на същия при полицейската проверка, но се твърди, че той не е управлявал инкриминирания автомобил, а само е седял на шофьорската седалка вътре в него. Атакуваният съдебен акт не съдържа анализ на доказателствата, събрани по делото. Затова, че подсъдимият само е седял в автомобила си, се изтъкват показанията на свидетелите М., П.а, П. и П.. Сочат се аргументи за това, че има процесуални нарушения – не са изчистени противоречията между свидетелите, не е посочено защо се дава вяра на групата свидетели – полицейски служители. Прави се изводът, че присъдата не е издадена от компетентен орган, доколкото съдия-докладчикът от основния съд е пенсионер и според защитата не може да правораздава във военното правораздаване.

Подсъдимият в съдебно заседание поддържа казаното от защитника си и сочи, че е пил алкохол със свидетеля М., но не е управлявал автомобила, а и ключовете за същия са били в приятеля му, който е седял до него на предната

седалка.

В съдебно заседание прокурорът счита, че първоинстанционната присъда следва да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна. Представя писмено становище, в което се прави анализ на показанията на свидетелите по делото и се стига до извода, че основният съд правилно е дал вяра на показанията на полицейските служители, които са очевидци на деянието на подсъдимия. Сочи се, че атакувания съдебен акт е мотивиран и аргументите на защитата следва да бъдат отхвърлени.

Военно-апелативният съд, като прецени всички събрани по досъдебното производство и пред първоинстанционния съд доказателства, доводите и възраженията на страните и след като извърши цялостна проверка на обжалвания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 314 от НПК установи следното:

Жалбата и бележките към нея са подадени в срок и са процесуално допустими.

Военно-апелативният съд приема за установена следната фактическа обстановка:

На 22 май 2022 г., около 00:50 часа, подсъдимият р-к Н. Б. М. от военно формирование – Г.И. (сега уволнен) управлявал лек автомобил „Ф. Г.“ № в с. Т., община С. по ул. „Т.“. Автомобилът бил собственост на свидетелката Г. П., с която подсъдимият живеел на съпругески начала (досъдебното производство, том 1, л. ...). Пред № 13 на същата улица полицейски патрул в състав свидетелите Н. Г., Т.Н. и С.К. (и тримата от РУ на МВР – гр. С.) спрял чрез светлинен и звуков сигнал за проверка автомобила, управляван от подсъдимия. Тъй като водачът М. лъхал на алкохол, ръцете му треперели и в автомобила имало разпилени бири, била извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510, № ARPM 0726, проба № ..., която отчела концентрация на алкохол в издишания от подсъдимия въздух от 2.5 промила (том 1, л. 109-110 от досъдебното производство). Тази проверка била извършена от свидетеля младши автоконтрольор В.Т. (допълнително извикан от полицейските служители на мястото на спирането на подсъдимия). Подсъдимият не оспорил употребата на алкохол, като заявил, че е пил бира. Същият бил отведен в РУ на МВР – гр. С., където свидетелят Т. му съставил АУАН №, в който М. изрично посочил, че няма възражения (том 1, л. 95 от досъдебното производство). Свидетелят Т. изготвил и талон за изследване на подсъдимия за кръвна проба № 089378, на който бил залепен холограмен номер със същите цифри (том 1, л. 87 от досъдебното производство). Подсъдимият бил придружен от свидетелите Т. и Г. до УМБАЛ „П.“ АД, където в 02:20 часа на 22.05.2022 г. свидетелката медицинска сестра Л. му взела кръвна проба след преглед от доктор Л.А. – също свидетел по делото (том 1, л. 88 и л. 123-126 от досъдебното производство). Подсъдимият бил задържан за 24 часа (том 1, л. 100 от

досъдебното производство), а впоследствие и уволнен дисциплинарно за случая (л. 80 – 83, том 2 от досъдебното производство). Видно от протокола от назначената химическа експертиза по делото е, че в изследваната кръвна проба, взета от лицето Н. Б. М., се установява наличие на алкохол в концентрация 2.3 на хиляда (том 1, л. 85 от досъдебното производство).

Подобна фактическа обстановка, макар и по-подробно изписана, е възприета от първоинстанционния съд.

При тази фактическа обстановка правилно първоинстанционният съд е приел, че подсъдимият М. с деянието си е осъществил от обективна и субективна страна състава на чл. 343б, ал. 1 от НК, тъй като на 22.05.2022 г., към 00.50 часа, в село Т., община С., обл. П., по улица „...“, посока запад-изток, в района на дом № 13, управлявал моторно превозно средство – лек автомобил марка „Ф.“ модел „Г.“ с рег. №, с концентрация на алкохол в кръвта си над 1.2 на хиляда, а именно 2.30 на хиляда, установено по надлежния ред, с протокол за химическа експертиза № ... от 25.05.2022 г. изготвен от сектор „Базова научно-техническа лаборатория“ на ОД на МВР – гр. П..

Основният съд е приел, че обвинението се доказва от показанията на полицейските служители Г., Н., К., Т. и тези на свидетелите А., Л., М., Т., както и от всички посочени по-горе писмени доказателства по делото. Съдът не е дал вяра на обясненията на подсъдимия в частта, в която заявява, че не е управлявал автомобила, в който се е намирал, когато е дошъл полицейския патрул, както и на показанията на свидетелите В. М. и Г. П., които подкрепят версията на подсъдимия, че макар да е бил пиан, не е управлявал автомобила и той не е бил в движение при проверката на полицейските служители, а само спрял пред № 13 на ул. „Т.“ в с. Т.. Първоинстанционният съд подробно в мотивите си е посочил съдържанието от разпитите на подсъдимия, свидетелите и заключенията на всички назначени по делото експертизи, както и аргументите на страните.

След задълбочен и внимателен анализ на всички събрани по делото писмени и гласни доказателства, настоящият въззивен състав намира първоинстанционното решение за правилно и законосъобразно, а доводите в жалбата и бележките към нея, както и в пледоарията на адв. Д. за неоснователни.

По делото са събрани необходимите доказателства, които са дали възможност на съда правилно да оформи вътрешното си убеждение, което е отразено в мотивите. Те от своя страна са обосновани, изчерпателни и кореспондиращи с приетата фактическа обстановка и формалната логика. Изготвени са съобразно изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК и в тях съдът по убедителен начин е отговорил на въпросите по чл. 301, ал. 1 от НПК. Мотивите са аналитични и позволяват на страните и на въззивната инстанция да проследят начина, по който е формирано вътрешното убеждение на съда.

Основният съд подробно в мотивите си е посочил и коментирал

доказателствата по делото и въззивната инстанция ги възприема изцяло.

Въззивната инстанция счита, че предмета на доказване по настоящото дело касае следните два основни въпроса: управлявал ли е подсъдимият лекия автомобил „Ф. Г.“ на 22.05.2022 г., около 00:50 часа, в с. Т., по ул. „Т.“, когато е бил спрян от полицейския автопатрул за проверка и ако го е управлявал бил ли е с концентрация на алкохол над 1.2 на хиляда в кръвта си.

Не се оспорва от защитата и подсъдимият, че последният на 22.05.2022 г., около 00:50 часа в с. Т. е бил употребил алкохол. Това се доказва по безспорен начин не само от обясненията на подсъдимия, но и от резултата от проверката с техническо средство Алкотест Дрегер, посочен по-горе, а така също и от резултата от кръвната му проба в болницата в П. и заключението на химическата експертиза по делото. В тази насока са и свидетелските показания на полицейските служители Г., Н., К. и Т. и показанията на д-р А. и медицинска сестра Л.. Посочените свидетели са категорични, че М. е лъхал на алкохол при проверките, а в болницата е бил пиан и нагъл. Ето защо и въззивната инстанция (както основният съд) счита, че подсъдимият на горепосочените дата, място и час е бил с концентрация на алкохол в кръвта си 2.3 на хиляда, установено по надлежния ред – с химическа експертиза.

Основната защитна версия на подсъдимия и адвоката му е, че автомобилът „Ф. Г.“, в който М. е седял на мястото на водача, не се е движел т.е. той не го е управлявал. Тезата, която поддържат е, че той само си е седял и си е говорел с намиращия се до него на предната седалка свидетел и приятел от същото село В. М., когато се е появил автопатрула.

Правилно основният съд не е дал вяра на показанията на подсъдимия и свидетеля М. в тази им част – че автомобилът е бил спрял и не се е движел. Тримата полицейски служители Г., Н. и К. са категорични в показанията си, че Ф.ът се е движел срещу тях и те са го спрели със сигнализация на полицейския автомобил на ул. „Т.“ пред № 13 (домът на М.). Свидетелските им показания не съдържат никакви противоречия относно този факт-движението на автомобила, който спират за проверка и който е бил със запалени светлини. При проверката тримата полицаи са установили, че автомобилът е бил топъл, а двигателят загрял. По отношение на тези обстоятелства, които касаят предмета на делото, въззивната инстанция също приема и кредитира показанията на полицейските служители от РУ на МВР – гр. С.. Няма основание да се приеме, че е налице причина тези трима свидетели да имат мотив да набедят подсъдимия в престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК. Те нито познават подсъдимия, нито са знаели на кого е автомобила. Действително има противоречия в детайли от показанията на тримата полицаи, които обаче не са съществени и е нормално да се получат при многобройните им разпити на досъдебното производство и пред основния съд за около година и половина процес. Касае се за това дали автомобилът на подсъдимия е спрял само със светлинен или със светлинен и звуков сигнал; кой от служителите на полицията Н. или К. е заповядал на подсъдимия да

извади ключа от контакта на автомобила и да го постави на таблото; дали автомобилът е бил с работещ двигател, когато тримата полицаи са отишли до него или подсъдимият при спирането за проверка го е изключил. Тези противоречия по никакъв начин не се отразяват на двата основни факта, които са безспорно доказани по делото: че подсъдимият е управлявал автомобила „Ф. Г.“ № на 22.05.2022 г. в 00:50 часа и го е управлявал след употреба на алкохол с концентрация 2.3 промила в кръвта си. Житейски и логически, ако М. само е стоял в спрелия си автомобил, то той задължително би заявил на тримата полицаи, че автомобилът е спрял, че не се движи, че е пил алкохол, но не го е управлявал. Никакви възражения и протести в тази насока към момента на проверката подсъдимият не е направил. Такива възражения не е направил и неговият приятел свидетелят М.. Тази версия се появява едва при разпита им като обвиняем и съответно свидетел по делото. В изготвените документи от свидетеля Т. – АУАН и талон за изследване подсъдимият също не е написал възражения, че не е управлявал автомобила. По отношение на тезата на защитата, че и свидетелите П., П. и П.а опровергават обвинението, правилно основният съд е приел, че това не е така. Въззивната инстанция е съгласна с тази констатация. И тримата свидетели не са очевидци на спирането на автомобила, в който е бил М. за проверка от полицейските служители. Семейство П.и в показанията си не сочат обстоятелства, относими към предмета на доказване по делото. Свидетелката Е. П.а сочи, че не знае какво е правил съпруга ѝ на 21.05.2022 г. (том 1, л. 85 от нохд № 184/2022 г. на Военен съд – Пловдив), а свидетелят С. П. в показанията си сочи, че е пил бира със свидетеля М. на 21.05.2022 г. По отношение на свидетелката Г. П., тя също не е очевидец на това дали подсъдимият е управлявал автомобила ѝ, но подкрепя защитната версия, че е имало уговорка тя да дойде, когато М. приключи с пиенето и да управлява автомобила с него до дома им. Правилно основният съд не е дал вяра на тези показания. Тази свидетелка живее на съпружески начала с подсъдимия и е заинтересована той да не бъде осъден за деянието, в което е уличен. Самите полицейски служители сочат, че тя само е донесла останалите документи на подсъдимия - свидетелство за управление на автомобила и лична карта, нещо, което се сочи и от свидетеля М..

Що се отнася до заключенията на назначените комплексна съдебно-медицинска психиатрична и психологична експертиза (том 2, л. 112-146 от нохд № 184/2022 г. на Военен съд – Пловдив), съдебно-почеркова експертиза (том 1, л. 66-76 от нохд № 18482022 г. на Военен съд – Пловдив) и двете авто-технически експертизи (том 2, л. 170-174 и л. 188-198 от нохд № 18482022 г. на Военен съд – Пловдив) въззивната инстанция счита, че същите не са относими към предмета на доказване по делото, още повече, че първата експертиза касае свидетел по делото, втората касае изследване на ръкописни обяснения на свидетеля М., които нямат никаква правна стойност, а последните две са направени месеци по-късно след датата на деянието 22.05.2022 г. и в тази връзка какво е било състоянието на инкриминирания автомобил по отношение на светлините към тази дата не може да бъде

посочено от експерта инж. М.. Същият е направил личен оглед на автомобила на 25.07.2023 г. – година и два месеца след деянието.

Въззивната инстанция не възприема доводите на защитата за това, че първоинстанционният съдия-докладчик не може да бъде военен съдия, тъй като е пенсионер и в този смисъл присъдата е издадена от некомпетентен орган. Съдия-докладчикът Спасов от основния съд е назначен като военен съдия с решение на ВСС и не е освободен от тази длъжност. Това, че той е осъществил едно свое социално право, няма никакво отношение към служебната му дейност.

Правилно и справедливо основният съд е определил размера на наложеното наказание на подсъдимия лишаване от свобода и глоба към минималния размер от предвиденото в закона (една година и два месеца лишаване от свобода и 200 лева глоба). В тази насока са отчетени добрите характеристични данни на М., не само от военното формирование (л. 92-93, том 2 от досъдебното производство), но и от кмета на с. Т. (том 1, л. 100 от нохд № 184/2022 г. на Военен съд – Пловдив), свидетелските показания на М.Х. в съдебно заседание (том 2, л. 156 от нохд № 184/2022 г. на Военен съд – Пловдив) и чистото му съдебно минало. Правилно основният съд е приложил разпоредбата на чл. 66, ал. 1 от НК, като е отложил изпълнението на така наложеното наказание лишаване от свобода за срок от три години, тъй като подсъдимият не е личност с висока степен на обществена опасност, а деянието, което е извършил е изолирано в неговия живот. Справедливо е определен и размера на наложеното наказание лишаване от правоуправление за срок от една година и пет месеца, като е приспаднато времето от 22.05.2022 г., през което подсъдимият е бил лишен по административен ред от възможността да управлява МПС.

Правилно на основание чл. 189, ал. 3 от НПК подсъдимият е осъден да заплати направените по делото съдебно-деловодни разноски, тъй като същият е признат за виновен за деянието, предмет на разглеждане по настоящото дело.

При извършената служебна проверка, настоящата инстанция намери, че при разглеждането на делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са довели до ограничаване правата на страните по делото и че липсват основания за отменяне или изменяне на присъдата.

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 6 и чл. 338 от НПК, Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 7/30.10.2023 г. по нохд № 184/2022 г. по описа на Военен съд – Пловдив.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано и протестирано пред
Върховния касационен съд на Република България в петнадесетдневен срок от
съобщаване на страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____